

Co není ve skriptech

Snad právě puzení sexuologů připustit k operaci jen takového transsexuála, který se fyzicky co nejvíce blíží druhému pohlaví, a na ulici ho na první pohled nikdo nepozná, je naší největší tragédií. Tato praxe totiž ve finále vede k tomu, že je každý transsexuál „odbornou veřejností“ zpracován natolik, že jeho největší a často bohužel i jedinou touhou je zařadit se do společnosti – a to inkognito. Málokomu už dochází, že důsledkem tohoto postupu je logická nutnost vzdát se jakýchkoli jiných ambicí. Životní náplní se totiž v takovém případě stává neustálá snaha o dosažení jakési fyzické dokonalosti, která umožní přežít v požadované roli další den, a pak další a další...

Jedna moje známá například onehdy odmítla přijet na sraz do Prahy s tím, že každý večer si od šesti do osmi trhá pinzetou vousy a jakýkoli výpadek v tomto procesu by na ní byl druhý den vidět. Další zase se znepokojením sledují každý chloupek, kterým jim někde na těle vyraší, další vlas, který jim vypadne. Je to nekonečný proces plný nervů, který některé z nás dokáže plně zaměstnat. Cynik by se mohl v takovém případě ptát, jestli operativní změna pohlavních orgánů opravdu přispěla ke zlepšení kvality takového života, popřípadě zdali u transsexuálů vůbec nějaký život před smrtí existuje.

Uznávám, že mezi trandáky existují jedinci, pro něž je operace vyvrcholením života, jakýmsi bodem, který má sám od sebe vyřešit všechny stávající problémy a potíže. Krátkozrakost tohoto přístupu je ale nebezpečná. Měl-li člověk fádni, nudný a prázdný život před operací, bude ho mít i po ní. Vkládat naděje do skalpu jako jakéhosi kouzelného proutku, který najednou

vše změní, je bláhové a může ve finále vést k těžkým deziluzím.

Ve skutečnosti je operace jen nutným krokem k tomu, abychom se mohli dostat do výchozího bodu nula, z něhož zcela běžně startuje své životy majoritní společnost. Až z tohoto pomyslného bodu nula můžeme v některých směrech začít zcela nový život, zatímco třeba v oblasti profesní můžeme pokračovat tam, kde jsme před operací skončili, a vlastně tak jen navázat na minulost.

Sexuologové nám však radí, abychom vyměnili své vlastnosti i ambice za asimilaci do šedého průměru a anonymity. Zní to lidsky – i sexuolog je člověk a ví, jak se společnost chová k jinakosti – a tak nám nabízí variantu života v bezpečí před posměchem nebo nenávistí, ale za cenu toho, že už abstrahujeme od vlastního života, seberealizace, protože udržet jak tajemství identity, tak dosáhnout nějakého úspěchu či postavení, je v naší nevelké zemi prakticky neproveditelné.

Odborníci se totiž představě, že nechceme upravit svá těla a role kvůli zneviditelnění, ale kvůli životu, zuby nehty brání. Podle mého dosud nepochopili, o čem transsexualita – ale třeba i crossdressing – na přelomu tisíciletí je. K těmto jejich snahám se podle mě výborně hodí citát Alaina Garbera: „Opravdová diktatura spočívá v tom, že činí skutečnost neviditelnou, aby se stala nerozluštitelnou.“

S „revoluční“ determinační sexuologickou praxí však nesouhlasí všichni lékaři a myšlenková dělicí linie mezi nimi se dá vytyčit kdesi mezi brněnskou nemocnicí v Bohunicích, baštou sexuologických „revolucionářů“, pod vedením už zmiňované primářky Růženy Hajnové, a Prahou, respektive některými pražskými lékaři.

„Když ke mně před pár lety začali chodit první transsexuálové, zjistila jsem, že jen málo z nich odpo-

vídá tomu, co je o transsexualitě napsáno ve skriptech," říká pražská sexuoložka Hanka Fifková.

„Nejdřív jsem dostala nápad, že bych ta skripta zkusila rozšířit, ale když to přeženu, s každým dalším klientem bych musela přidávat další definici. Byla by to marná práce. Ti lidé jsou různí a trápit je jen proto, aby odpovídali názorům z padesátých let, je nesmyslné," říká. „Chodí za mnou, abych je pochopila a pomohla jim, ne abych po nich chtěla, aby se chovali tak, jak potřebuju já.“

S tím souhlasí i Jonáš z Olomouce. „Právě kvůli jejímu citlivému přístupu jsem začal do Prahy jezdit.“ Svě pocity z přístupu brněnských sexuologů sepsal do jakéhosi desatera.

- 1) V jednu komisi věřiti budeš, neboť je vševědoucí
- 2) Pomni, že zbytečné cesty k nám nejsou zadarmo
- 3) Toliko několik let budeš k nám choditi, než začne tě komise řešiti
- 4) Cti přirozené tělo své i rodné jméno své, necháme tě, aby sis ho ještě užil a dobře ti bylo na zemi
- 5) Nezabiješ se, na kom bychom dělali své pokusy?
- 6) Neodmítneš se nahý pro potěchu fotiti
- 7) O dalších vyšetřeních nemluvě
- 8) Nepromluvíš žádného svědectví o sobě (nikoho nezajímá)
- 9) Nepožádáš o pomoc jiného a nevyhledáš sobě podobného
- 10) Aniž požádáš o lepší tělo (ušetříš pojišťovně mnoho peněz).

Když mi ukázal své desatero, usmála jsem se, protože některé body jsou opravdu výstižné. Jonáš mezitím pokračoval: „Docházel jsem k lékařce k nám do Olomouce a nemůžu proti ní říct jediné slovo. Bohužel, Olomouc nemá vlastní autonomii a spadá pod Brno.

A tam platí jednoznačné: dokud k nám nebudeš chodit minimálně jeden rok, ani nás nenapadne uvažovat o zahájení jakékoli léčby. Že ve vysněné roli už nějaký čas plus minus žiješ? Že máš vyřešené vztahy s rodinou, okolím a na svém fyzickém vzhledu už vlastním přičiněním nic nevylepšíš? To je sice hezké, řeknou ti, ale my máme vyzkoušeno a osvědčilo se nám aspoň rok počkat," vysvětluje sympatický, nakrátko ostráhaný vysokoškolský student.

„Nejdřív jsem si říkal, že to tak asi má být, a byl jsem nadšený, že jsem se k tomu kroku řešícímu můj život vůbec odhodlal, ale v okamžiku, kdy nastane stagnace a iluze o tom, že se něco řeší, ztrácí kontury, začneš se vracet zpátky do nepříliš přívětivé reality. Potom stačí málo a člověk začne utíkat sám před sebou; projevy jsou různé – od agrese přes depresi až k apatii, to záleží jen na okolnostech. No a sexuolog ti na to řekne: 'No tak, musíš se přece snažit,' a doporučí ti psychoterapii, která ale příčinu všech těch problémů prostě a jednoduše odstranit nemůže.“

„Výborný je také argument 'Vydržel jsi to tolik let a teď už další nepočkáš?' Ne. Mám jen jedny nervy, a protože chci, aby mi zůstaly, jezdím k doktorce raději až do Prahy. Hlavně pryč z dosahu Brna.“

Jak se k tomuto „migračnímu“ problému stavějí ostatní sexuologové, za většinu z nich zřejmě vyjádřila sama MUDr. Hajnová v rozhovoru pro časopis Týden. „My víme, že v Praze existuje trend jednoho pracoviště pacienty tělesně nevyšetřovat, netraumatizovat. Vystupovat v rovině klient-zakázka a já jako lékař splním klientovu zakázku. To je zavádějící a odporuje základním medicínským kritériím.“

Velmi lituji toho, že redaktorku Týdne nenapadlo zeptat se, co je tak nemedicínského na netraumatizování klientů.

Jedním z těchto „medicínsky doporučených“ traumat, jak už bylo řečeno, je odkládání léčby. Doktoři ho zdůvodňují snahou zjistit, zda opravdu o operaci stojíte, respektive zda po nějakém čase – třeba i pěti letech – ve své touze nepolevíte a neprokázete tak, že jste vlastně simulant.

Někteří lékaři této „čekací“ doby využívají i k tomu, aby zkoumání vaší touhy ještě prohloubili tím, že si z vás začnou utahovat. Oficiálně je to chápáno jako příprava na nelehkou životní realitu po operaci. „Tak ukaž ty kozy!“ „Taky jsem tady měl chlápka, jako jste vy. K operaci jsem ho nepustil, tak spáchal sebevraždu. Rozmyslete se, co vlastně chcete.“ „No to si děláte legraci, s těmahle rukama vy chcete dělat ženskou, jo? Jděte někam, prosím vás!“ To je jen výběr z citátů, které jsem měla tu čest vyslechnout já i mí přátelé a které svědčí o jediném: že někteří lidé, zvoucí sami sebe lékaři, jsou jen hulváti. A mimochodem, zatímco mě v reálném životě nikdo bez obalu nevyzval, abych ukázala kozy, skinheadi mně zlomili ruku a rozbili hlavu. Na střet s neofašisty, kteří vždy bojovali proti jakékoli odlišnosti, mě ale lékaři bez- tak nepřipravili, ani nemohli.

„Mně chtěli přeměřovat ruku, že prý ji mám na chlapa, kterým chci být, moc malou,“ stěžoval si mi onehdy jeden kamarád, kterému můžeme říkat třeba Pavel. Reagoval tak na otázku, co s ním tedy v Brně dělají, když mu už více než rok odmítají předepsat hormony a samotná operace je v nedohlednu.

„Čekám, nechávám se měřit a zase čekám. Víš, co je na tom ale nejhorší? Můj táta má ruku stejnou jako já. Fakt nevím, co by s ním sexuologové dělali,“ usmál se nakonec. Už také jezdí do Prahy.

Zajímavým argumentem pro odkládání jakékoli léčby jsou „četné případy, kdy lidé po operaci tohoto nevratného zákroku litovali“. Každý sexuolog o tom

hovoří jako o memento mori, ale na přímý dotaz, kolik lidí, kteří „toho“ litovali, zná, nebo zda snad existuje na toto téma nějaká studie, se jeho sebejistota vytrácí. Každý prý o někom nešťastném slyšel, možná někoho takového před dvaceti lety i někde na chodbě před ordinací zahlédl, každý prý zná případy, kdy takoví nešťastníci žalovali sexuology, coťak jim to provedli... ale konkrétní jméno? Je to slabé.

Kdysi jsem viděla jednu švédskou studii, zabírající se spokojeností transsexuálů po zákroku, a z takřka tří set oslovených vyjádřili nespokojenost se životem dva. Autoři studie se naštěstí zeptali i na důvod nespokojenosti, a z ní nevyplývalo, že by dotčení chtěli zvrátit operaci jako takovou, ale bolel je fakt, že je odvrhla rodina a že si nedokázali najít odpovídající sociální zázemí.

To je samozřejmě častý problém, ale oddalovat kvůli němu – preventivně a všem bez výjimky – zahájení hormonální léčby a následně operaci je nesmyslné. V případech, kdy je rodina proti zákroku, zřejmě sexuologové upřednostňují postup, aby tranďák zatnul zuby, žil dál v nevyhovující roli mezi depresí a sebevraždou a na smrtelné posteli si od své rodiny vyslechl něco vřele „nesobeckého“, jako „Děkujeme ti, žes zůstal tak, jak jsi byl, abychom tě mohli mít rádi, jinak bychom se za tebe museli stydět.“ Bylo by to sice brutálně upřímné, jeden život by se promarnil, ale to je také tak všechno.

Sexuologové také varují, že cesta zpátky nevede. Nevím, půjdu-li do extrému, můžu tvrdit, že kdybych podstoupila další operativní změnu směrem zpět, byl by ze mě vcelku stejně dobrý muž, jako ze všech transsexuálek, které se nechávají na muže operovat. Neměla bych sice už penis, ale všichni lékaři, právníci a matryky přece tvrdí, že to v těchto případech nevádí a na mužství to nic neubírá.

Jinými slovy: cesta zpět do určité míry existuje, až na to, že by mi ji tady žádná komise neschválila, bez ohledu na to, jak silně bych k ní byla „puzena“. Prostě najust! Je to asi stejné, jako když náš stát se špatně skrývanou nechutí nesmyslně hází klacky pod nohy krajanům: rozhodli jste se pro cestu tam, tak si tam taky hezky zůstaňte.

Čekání na hormony, operaci a další smilování ale není jen prostým zabíjením času (a tím i života) s použitím antropometrie. Je vyplněno mnoha dalšími testy třeba genetickými, přes inteligenční až třeba po zkoušení sexuální vzrušivosti. Důvody jsou nejasné: nezanedbatelné procento mužů a žen žije s chromozomy opačného pohlaví, aniž by to vůbec tušili nebo měli nějaké potíže s identitou, tak proč je zkoumat zrovna u nás? A jak se zvýší moje šance na operativní změnu pohlavních orgánů, zodpovím-li správně přepočty metrů čtverečných na ary a obráceně, nebo kolik musím sehnat dělníků na výkopy, aby splnili pětiletku za čtyři roky? A měření vzrušivosti je úplně zcestné – je mi až trapné, že odborníci netuší, že transsexualita je o identitě, nikoli o sexu. Ať už mě vzrušuje cokoli či kdokoli, s mou touhou žít v jiné roli to nemá nic společného. A to ani nemluvím o tom, že se tyto testy provádějí na orgánech, kterých se my chceme jednou provždy zbavit, a proto je pro našince každý takový testovací zážitek silně traumatizující záležitost.

Netuším, k jakým výsledkům vede měření pánví či vzrušivosti, protože naši měřiči o svých zjištěních cudně mlčí, ale určitou představu si můžeme udělat díky Britům. Na sexuologické konferenci v Edinburghu v roce 1999 zaznělo, že většina transsexuálů jsou leváci, mají z matčiny strany víc tetiček než strýčků a zvláště tvarované kapilární linie, tedy otisky prstů.

O těch otiscích nic nevím, ale jsem pravák a moje máma nemá žádné sourozence – technická hodnota podobného zkoumání živých lidí je jistě ucházející, umělecký dojem však silně pokulhává.

A tak jediným seriózním zjištěním je studie Holanďana Dicka Swaaba z roku 1995, který rozpitval mozky šesti transsexuálů. Dokázal, že nepatrná část mozku zvaná BSTc, která je u mužů větší než u žen, má u transsexuálů, kteří se narodili v mužském těle, ženskou velikost. Umělecký dojem 6.0, pokud samozřejmě budeme brát šest rozpitvaných mrtvol za dostatečný vzorek.

Otázkou však je, kam celý tento výzkum vede. Když jsem se na semináři o problematice transgenderu, který v Praze pořádal Sociologický ústav Akademie věd ČR, zeptala doktorky Hajnové, zda veškeré to přeměňování a pitvání povede k tomu, že věda jednou v budoucnu transsexualitu a další transprojevy – třeba prostřednictvím genetického inženýrství – eliminuje a ponechá na této planetě samé krásné a čisté muže a ženy, vyhnula se přímé odpovědi...

Když jsem oslovila Ivu, jednu z klientek MUDr. Hajnové, aby mi vyprávěla o svých zkušenostech, dlouho váhala. „Nejsou to zážitky, které bych si někdy ráda zopakovala. Ale třeba si to přečte někdo, kdo by snad mířil do Brna a neměl zrovna silný žaludek. A třeba se mi ho podaří odradit,“ říká vysoká tmavovlasá počítačová odbornice z malého města na jižní Moravě ke svému textu, z něhož teď budu citovat.

V září 1999 se po velkém váhání objednala k paní Hajnové s tím, že se jednou kamarádkou nechala přesvědčit, že u téhle doktorky „projde“ i s dětmi. V té době už měly spolu s bývalou manželkou Ilonou tři kluky a čtvrté dítě bylo na cestě. „Chtěla jsem utéct Praze, kde v té době ještě stále strašila doktorka Pondělíčko-

vá, ale její komise už je naštěstí pryč. A to je první věc. V Brně si ale vymysleli takovou předkomisi, která schvaluje i hormonální léčbu. Jinde není, ani ve světě," gestikuluje rozčileně Iva.

„Přijely jsme s Ilonou posledního září do brněnské fakultní nemocnice. Nejdříve jsme vyplnily nějaký vstupní dotazník, a po chvíli čekání nás vzala dovnitř. Když jsem jí zhruba vysvětlila můj stav i to, že už nějakou dobu beru ženské hormony, začala na nás hulákat: ‘Jak jste si to mohli dovolit, bez našeho vedení?! Šíříte kolem sebe vichřici! Nemáte to od nás potvrzeno! Můžete si chodit s náušnicemi, v sukni, ale bez nás vám to bude stejně houby platné!’

Já jsem jí říkala, že cesta zpátky neexistuje, že nechci, nemůžu... a at mě toho dole proboha zbaví. Používala jsem ženský rod, byla jsem už po coming-outu v rodině, v práci, i v okolí jsem to už všem řekla. Doktorka prohlásila, že si mě vyšetří a udělá fotodokumentaci, a vyzvala mě, abych se svlékla. Vzala si na mě gumové rukavice (fuj, deviant!) a prohmatla si mě a měřila na mně některé asi velmi důležité fyzické parametry. Fotodokumentaci už dělat nechtěla, snad proto, že mě viděla téměř totálně epilovanou. Ještě mi radila, že epilace strojkem je nanic, že bych měla používat vosk...“

Iva s Ilonou byly na její útoky připravené – slyšely, že je to její normální metoda, jak „otukat“ klienta, jak moc to myslí vážně – ale přesto z ordinace vycházely se slzami na krajíčku. MUDr. Hajnová je poslala na „jakési PPGčko“. Iva nevěděla, co to je, a nikdo se jí to neobtěžoval vysvětlit, nikoho ani nenapadlo se jí zeptat, zda na „to“ vůbec jít chce.

„Když jsem se dozvěděla, co to to slavné PPG je, zhrozila jsem se odporem. Phalloplethysmograf je totiž přístroj, který má zjistit, co dotyčného pacienta vzrušu-

je. Já k nim jdu proto, aby tu cizí věc ufikli, a oni mě podle toho chtějí zkoušet, co cítím? Napsala jsem revers a rozhodla jsem se, že tohle potupné vyšetření nepodstoupím. Jedna Američanka, již jsem se s tím svěřila na webovém mailingu TransFamily, to okomentovala suše: ‘It sounds like Nazi Germany.’

„Pak následovala rutinní vyšetření u psychologa. Byl docela příjemný, říkal, že nesouhlasí s metodou ostrého přístupu paní primářky. Prý potom lidé nejednají přirozeně, jsou spíš v křeči.“ Při třetím sezení psycholog řekl, že je přesvědčen o Ivině transsexualitě a jí spadl kámen ze srdce. Ne že by si sama nebyla jistá, ale byla ráda, že to pochopil i někdo „z druhé strany“.

„To už byl leden 2000 a na třicátého jsem byla objednaná k Hajnové. To jsem ještě vůbec netušila, co nás čeká,“ pokračuje Iva. „Myslela jsem si, že po potvrzení diagnózy už bude jiná. Nebyla.“

Spolu s Ilonou šly ještě předtím a z vlastní iniciativy preventivně na psychologické vyšetření dětí, aby odborník posoudil, jaký má na ně Ivina transsexualita vliv. „V té době už to kluci o mně věděli rok a půl. Dopadli dobře a my jako rodiče taky.“

Ale 30. ledna je čekala katastrofa. „Nejdřív si mě tam pozvala samotnou. Já už byla zvyklá na to, že mi všichni říkají Iva, a ona: ‘Musím vám ale říkat pane W., vždyť to máte v občance!’ Říkala jsem jí, že si už okolí zvyklo. A ona na to: ‘To my si stejně budeme zjišťovat, jestli je to pravda.’

‘Vy jste zblbl hlavu všem kolem sebe,’ začala mě obviňovat, ‘celé své okolí, a jen proto vás všichni podporují.’ Jen s takovou nadsázkou jsem řekla, at si zavolá k nám do zaměstnání, jak se ke mně chovají, a ona mě uzemnila. Prý at nemám obavy, že to si zjistí taky. Pak začala s právními věcmi, že přestanu existovat, že nebudu mít nárok na děti. Ano, alimenty platit ano, prá-

va ne? Tuhle jejich písničku znají všichni s dětmi. Já jsem netušila, že začne takhle, vždyť o ní říkala jedna známá, že to u ní s dětmi projde. Kdybych věděla, jak to tam bude probíhat, šla bych nejdříve k právníkovi. Dnes už vím, jaké to byly od ní vyřčené blbosti.

Snažila se mě donutit, abych počkala až do plnosti svých dětí (za pět let) a pak řekla (to už tam byla i Ilona): 'To jste tím těhotenstvím teda pěkně posrali.' A pak v souvislosti s nějakým zpackaným případem povídala ještě něco o 'uřezaných ceckách'. To už mi z jejího odborného sexuologického slovníku bylo zle. Jen jsme posobě s Ilonou mrkly a obě jsme věděly, že jsme tu naposled. Také mi prohlížela obličej a přátelsky mi sdělila, že horní polovina – to jsou takové ženské romantické oči, ale ten spodek, ten bude potřebovat plastiku.

Celá ta šaškárna trvala nekonečně dvě hodiny čtyřicet minut. Ilona mi pak říkala, že to už nemohla vydržet, když slyšela, jak se uvnitř hádáme, že už chtěla zaklepat a jít dovnitř. Ale ona ji tak zhruba po hodině sama pozvala. Chvilí nám kázala oběma, jenže Ilona říkala totéž co já před chvílí, vždyť to za tu dobu máme zatraceně dobře vyříkané. To nám také vyčítala, že se chováme jako dvě sestry, že už mám i stejnou mimiku jako ona. Potom zase chtěla, abych se svlékla, to už víděla, jak na mně zapracovaly hormony. Znovu mě měřila – nechápu, proč jim tady tak záleží na tom, kolik mám přes pánev.

Pak mě přesvědčovala na PPG, jak je to pro ně nutné vyšetření, že doktoři u komise se budou ptát, proč jsem na to nechtěla jít, co prý skrývám. Nechtěla slyšet mé argumenty, co o tom zatraceném vyšetření vím z internetu. Tady mi povolily nervy a rozběhla jsem se. Začala se vysmívat všemu, co je na internetu: 'Já vím, že vy tam publikujete, já také dobře vím, co tam píšete. Musíte odtud odejít, stáhněte se odtud.'

Tady jsem už tušila, odkud vítr vane, ale nechtěla jsem tomu uvěřit. Je jeden trandák, který stále tvrdí, jaké s ní má skvělé vztahy, stahuje pro ni věci z netu, a ona to pak prý předává ostatním sexuologům, a ti se prý podle toho musí řídit. Řeší prý spolu problémy klientů. Vrcholem pro mě bylo, že jsem vlastně od Hajnové o své diagnóze neslyšela nic konkrétního, ale přes tohoto 'jejího' člověka se to dozvěděla jedna moje kamarádka. No, jestli si takovýmhle způsobem naši sexuologové získávají informace, tomu říkám věda.

No a pak nás doktorka Hajnová oznámila sociálce v Jindřichově Hradci. Kvůli mlčenlivosti to vlastně nemám vědět, ale žijeme na malém městě a lidi nás mají – až na pár skalních výjimek – celkem rádi.

Nakonec se mi podařilo z Brna odejít do Prahy k Hance Fífkové. Nejdřív mi začala říkat Ivo, potom říkala, že co nejdřív je nutné zbavit klienta pocitů viny. To byl balzám, já se skoro rozběhla, "uzavřela Iva své vyprávění.

Zrovna když dopisuju tyhle řádky do počítače, leží Iva na urologické klinice v Praze a k vytouženému zákroku jí zbývá jen několik desítek hodin. Její příběh tedy skončil dobře... nebo teprve začíná? To záleží na tom, jak se na to budeme dívat.

Abychom si ale tu naši Prahu zbytečně neidealizovali, je třeba říct, že naše matička stověžatá není z trandáckého hlediska jen tolik vychvalovaná doktorka Fífková. Její skromná ordinace se nemůže měřit se slavným Sexuologickým ústavem Univerzity Karlovy (založeným ctěným profesorem Hyniem), kde působí také mnoho sexuologických revolucionářů.

Jejich šéf MUDr. Zvěřina, nyní poslanec za ODS, se dnes sice už více než o klienty svého ústavu stará spíš o politiku, ale zanechal po sobě na sexuologickém bitevním poli zdatné následovníky.

Když jsme ho krátce po vzniku TransFora písemně oslovili, aby nám vysvětlil, na jakém právním či jiném základě po nás někdo požaduje, abychom se zříkali svých rodičovských práv, odpověděl, že tu praxi nezná a že nikdy nikdo nic takového nepožadoval. Odpověď mě zarazila, protože můj podpis pod příslušným papírem požadovaným schvalovací komisí, byl starý jen pár měsíců. Pochopila jsem ale, že ten muž se svou schopností zastírat realitu do vysoké politiky opravdu patří.

Jedním z tragických obětí pražských revolucionářů je například jistá XY, která se na sexuologii poprvé objevila před neuvěřitelnými 22 lety a narozdíl od Ivy neměla tu možnost získat alespoň ty nejzákladnější informace na internetu nebo v odborné literatuře. Lékaři ji měli plně ve své moci.

Jak se to stalo? Jednoduše: doktor tomu člověku řekl, ať se svlékne, a dotyčný to udělal. Doktor pak suše prohlásil: „Vy nejste žádný transsexuál, protože žádný transsexuál před operací by se před mužem nesvlékl. Argument, že se mělo jednat o svlékání před doktorem, nikoli před mužem, nezabral.“

Pan doktor sexuolog, který je mimochodem sám věřící homosexuál, a tak má nejspíš dost problémů sám se sebou, naší XY vysvětlil, že není žádný trandák, ale homosexuál, a ať si vyzkouší sex s muži. XY poslechla, zkusila to a výsledkem bylo zjištění, že nejenže není podle odborníka transsexuální, ale podle praxe je špatná i jako homosexuál.

Zkuste to znovu, doporučovali jí při dalších návštěvách, a z XY se stala vyhlášená figurka gay klubů. Roky plynuly a XY se měnila v duševní trosku, kterou odborné rady lékařů o její homosexualitě zbavovaly posledních jistot o jejím vlastním životě. Po letech skrývání se před světem dnes XY našla cestu k Hance

Fifkové a snad i k možnosti řešení situace. Těch více než dvacet let jí ale nikdo nevrátí a z mého pohledu je to zločin spáchaný sexuology. Zločin dokonalý, protože za něj nikdo nebude potrestán.

Navzdory tomu se každoročně desítkám transsexuálů podaří proklouznout sexuologickými sítěmi až k operaci, kdy si s úlevou mohou říci: „Máme to za sebou!“